TORAH TAVLIN IS ALSO AVAILABLE ONLINE TO VIEW ARCHIVES, STORIES.ARTICLES OF INTEREST OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. ORSENDANEMAILTO

שבת קודש פרשת וארא – כ״ה טבת תשפ״ה Shabbos Kodesh Parshas Vaera - January 25, 2025

וידבר משה כן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה

מקצר רוח ומעבדה קשה ... (ו. מ) - סגולת עמל התורה לרש"י: לא קיבלו תנחומין. עיין באור החיים הקרוש שנותן טעם לזה שלא שמעו אל משה. וז"ל: 'אולי כי לצד שלא היו בני תורה לא שמעו. ולזה יקרא קוצר רוח כי תורה מרחבת לבו של אדם' עכ"ל. המובן מדבריו, שבני ישראל היו שקועים באותה שעה בחומר ובלבנים. וכתוצאה מכך לא היו עתותיהם בידם לעסוק בתורה. וכיון שלא ו בני תורה לא היתה דעתם רחבה להשיג את הקדושה שנבעה מדבריו של משה. כל עוד שלא ראו ישועה במוחש היה נדמה להם שאינם כי אם דברי הדיוט, ולא היו ככח הדברים לנחמם. כי התורה היא המרחיבה את דעתו של אדם ומכשרתו להשיג

שגות רוחניים בכמות ובאיכות. ומבלעדיה איז דעתו מבחנת ביז קדושה לחול. היינו

יז דיבור של פשוטי העם לביז דיבור של משה ששכינה היתה מדברת מתור גרונו.

וכן איתא בגמרא (ברכות מ.): 'אמר רבי זירא ואיתימא רבי חיננא בר פפא: בא ראה שלא כמדת הקדוש ברור הוא מדת בשר ודם: מדת בשר ודם. כלי ריקו מחזיק. לא אינו מחזיק; אבל הקב"ה אינו כז, מלא מחזיק, ריקן אינו מחזיק, שנא' (שמות טו, בו): 'ויאמר אם שמוע תשמע', אם שמוע. תשמע. ואם לאו. לא תשמע. ד"א: אם שמוע ישו, תשמע בחדש, ואם יפנה לבבר, שוב לא תשמע' עכ"ל הגמרא. הרי לך מדבריה שככל שהאדם מכניס יותר תורה בתוכו, כך מכיר יותר בדיבורים הנובעים מז הקדושה. אבל מי שאינו בן תורה, גם אם הוא שומע דברים מפי נביא נדמה לו שאדם פשוט הוא המדבר אליו. וכזאת היתה מצבם של ישראל באותה שעה קשה שנתבשרו בבשורה זו. כיוז שבאופק לא ראו מוצא לפורקנם. היה נדמה להם שמשה בדה דברים מלבו.

ואם תאמר, הרי ידע הקב"ה שבני ישראל הם במצב ירוד, וכתוצאה לא יחושו לדברי

לכן אמר לבני ישראל אני ה' והוצאתי אתכם מתחת סבלת מצרים הצלתי אתכם מעבדתם וגאלתי אתכם ... (ו-ו) - יציאה ממצרים שלנו הב"ה אמר למשה רבינו "ד' לשונות של גאולה". וכנגדם בליל הסדר אנו שותים כוסות של ייז. והק' המפרשים, שלכאורה היה צריך לכתוב וגאלתי אתכם ואח"כ הוצאתי אתכם מארץ מצרים, שהגאולה קודמת ליציאה ממצרים? ותי', שאין לשונות אלו אינם כפשטם רק לעניז עצם היציאה ממצרים. אלא כוונתם הוא לעניז אחרת. זכוונת "והוצאתי" הוא מדריגה אחרת. שהיה צריר להוציאם ממ"ט שערי טומאה. ורק אח"כ היתה הגאולה בזרוע נטויה ובשפטים גדולים. ושוב אח"כ ולקחתי אתם לי לעם. עי' אור יחזקאל עמ' רס"ב שהאריר טובא בעניז זה). הרי. כלל ישראל היו צריכים יציאת מצרים". לא רק מעצם ארץ מצרים. אלא היה שיעבוד מצרים לטומאת מצרים. שכלל ישראל ירדו במדריגתם ונפלו בטומאת מצרים. עד שהנפלו למ״ט שערי טומאה. הוצרר "יציאת מצרים". מתור הטומאה. ועל זה אמר הקב"ה "והוצאתי" – מטומאות צרים. שהקב"ה הוציאם מאותו טומאה, ורק אח"כ היה הגאולה ממצרים.

ונראה שיש כאן לימוד נפלא, הנוגע לכל אחד ואחד. דהנה בכל יום קודם שאנו נפללים. אנו מזכירים יציאת מצרים. וכתב **רבינו יונה** (ברכות דף ב ע"ב מדפי הרי"ף) A SERIES IN HALACHA LI<u>VING A "TORAH" DAY</u>

Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (23) **Renting Without Permission.** If one takes his friend's property without permission, intending to pay a fair rental price for the use, he is considered a thief and has more financial responsibility than a regular paid guardian [shomer sachar]. A legal renter does not have to pay for loss or damage due to unforeseen circumstances [oness], but this thief has to pay even for oness (1). He is exempt from paying the rent due to a deep concept in the Gemara called "kinyonei gezeilah" which gives the thief certain rights, but he still has to pay for wear and tear and return the item immediately. If this item is up for rent and the owner often rents it out, he is not called a thief and pays the rent price (2).

Parking. It is prohibited according to *halacha* to park in a place that causes unjust inconvenience to others. Therefore, one who parks in a way that disturbs the flow of traffic, the flow of pedestrians, or the ability to exit one's property or parking place [like double parking], is prohibited. This is for two reasons. First, because of "Dina D'malchusa Dina". This means that a law enacted by the governing body of the country for the good of its

citizens is a binding law in halacha. Second, we find in Choshen Mishpat (3) that one is not permitted to do things that disturb the pedestrian flow of traffic, such as sticking out poles from his building or fences that are low enough to disturb.

Beeping One's Horn. It is prohibited to blow one's car horn at early or late hours when it might disturb the sleep of nearby people. Even if it is for a very short time, it is assur, and many people who are woken up even briefly cannot fall back asleep. If Reuven is picking up Shimon at an early hour, he may not beep to let him know he is there. Rather, he has to stop the car and walk out to get Shimon. Also, unless there is a good reason, one should not beep when it can cause fright to the one who hears it.

Puddles. If there are puddles or snow/slush on the side of the streets, and there are nearby pedestrians walking, one should not drive through it in a way that it splashes onto them. If it is safe, he should try to slow down a bit so the splash is not big. If a large splash caused damage or expense to someone's clothes, the matter should be brought to a Dayan because there are many variable factors which could affect the psak.

בין הריחיים – תבליז מדף היומי – סנהדריז

מאת הנאון מויד הדב ברוך הידשפלו שליטיא, דאס כאל עמדת חיים ברוך, קליבלגד הייטט

based on מירות. The *Gemara* says that we do not carry out a"שראת בפום- בלא ירים. The *Gemara* asks that it should be מותר. the following די We know that the שבת הישה ווי וויסי שבת as we do bring שבת הישה שבת אויס ווי וויסי שבודה. The שבת הישה שבת אויסי שבוד אויסי שבוד וויסיים וויסיים איני וויסיים שבוד אויסיים וויסיים וויסיים אויסיים וויסיים וויסיי teaches us if a מיבחי teaches us if a מיבחי if ne is the only *kohen* available to do the מיבחי teaches us if a מיבחי מיבות" then צבודה being pushed off. So, if רציחה שבת and דוחה שבת is אברדה then ביחה should certainly be עבודה sks that this is not a sound בידה. The reason בידה ובציחה is not because it's more בירה than לבידה. but for a side reason, that a כהו שהרג is not fit to be and certainly *pasul* to do the עבודה and certainly *pasul* to do the לישא את כפיו ot do the לישא את כפיו and the לישא את כפיו the בבדה sonly a אומרא sonly at the expense of the רציחה because we wouldn't enforce a חומרא at the expense of the רציחה because we wouldn't enforce a חומרא at the expense of the בהרג A). 2) A only דיכן סto to to to to because he killed with his hands and נשיאת כפים is done with the hands, so we say אין קטיגר נעשה סניגר. The אין קטיגר נעשה סניגר that a בהו שהרג isn't *pasul* to do סניגר even though it is done with the hands that killed, because the כהו שהרג is the סניגר (defender) not the hands. But during שכינה the נשיאת the שורה בידים is שכינה (which is why we don't look at them), so there we say the hands that killed can't have the שכינה by them.

ברבים was asked. it says: ב"מ נח: כל המלבץ פני חבירו ברבים כאילו שופך דמים. If so, a ה"ח,קעב" שבט הלוי should be מיסיל to ביסיל tike a או מוסי (דוכר to ביסיל tike a או מוסיל). and answers that according to the first answer in מיסי tis only a מיסיל and even a רובר ממש may בידים. According to the second answer in הוכן only because he was a murderer בידים ard אין הטיגר. Arcording to the second answer in האין הטיגר but in our case it's not בידים, so this reason would not apply.

שיאת כפים who can't raise his hands for שיאת כפים may use a device attached to his hat that will שי"ת או"ח ס' ה'ו **נודע ביהודה** enable him to slip his hands into it, thus keeping them up so he may דוכר? The מדע ביהודה brings the שבות יעקב that paskens that a that car ביהודה that paskens that a דוכר can't raise his hands is only נודע ביהודה disagrees and says that just מותרed ביהמ"ק. but outside of the מותר would be מותר. The מותר ביהודה. The מותר like מעכב, so too is raising the hands and regarding this question if a מעכב פו עמידה, so too is raising the hands and regarding this question if a מעכב פו עמידה The ס' קכח, יד'] משנ"ב ond with raised hands. He brings the above מי"ב and agrees and savs ני"ב and with raised hands. He brings the above בעמידה even with the above suggested contraption, it would be אסיר does suggest that if it is hard for the כהן to keep his hands raised the entire time, he may rest them during the ניגונים and raise them when saying ב' משה. ברכך says [אג"מ יו"ד ח"ב קנח'] a says [, אג"מ יו"ד ח"ב קנח']. army and had to kill, is absolutely permitted to דוכן since his killing was in self-defense.

1) רמ"א חו"מ שחיז (2) שם שסגיה (3) תיזיב

R' Meir Simcha Hakohen zt"l (Meshech Chochma) would say:

יופן פרעה ויבא אל ביתו". Why did Pharaoh turn to his house and ignore the rest of his people; didn't he also have a lack of water? The Medrash says that the Egyptians could get water if they would buy it from the Jews. Since Moshe was raised in the house of Pharaoh, that was his way of paying for his water from the Jews, and thus he had water the whole time. That's why Pharaoh turned to his house and ignored his people; because he had water, and he didn't care about anyone else."

A Wise Man would say: "Every day is a journey, and the journey itself is home." To place an ad or to dedicate in

vour city for a simcha, vahrzeit or any reason, please send an email to:Torahtavlin@vahoo.com

Hang on TIGHT to our Loving 's during all the Challenges! * In Shul/B'Tfila too -Be Mkabel! 855 400 5164 / Text 323 376 7607 / kvodshomavim org

ב"ר שמחה הכהו סיטוער ז"ל נפטר ר"ח שבט חשע"ז * חהא נשמתו צרורה בצרור החיים

משה. ולא יבואו על ידי זה לידי נחמה. אם כו מה תועלת ראה אז בהבאת הבשורה? ויש לומר שדבר זה גופא רצה הקב"ה. שיחקק בספר לדורות שהצלחת בני ישראל הוא דוקא על ידי לימוד התורה, כי על ידה ישיגו אורחות חיים בין ברוחניות ובין בגשמיות. כי קדושת התורה היא המרחיבה את דעתו ומלבד סגולתה להיות פרה ורבה בנפשו של האדם. מאירה היא את עיני האדם גם ביתר עניניו. ודור שאינם בני תורה מפסדידם בכר גם אושרם הגשמי. וכפי שרואים בדור יוצאי מצרים שמאחר ולא היו בני תורה לא הבחינו ברוחו הקדוש של משה רבינו. ואילו היו בני תורה היו דבריו להם כטללי תחיה וכמים קרים על נפש עייפה, ושוב לא היה לבם דואב על מצבם האומלל. ורק מפני שלא היו בני תורה לא היו מוכשרים להשיג את הדיבור הקדוש,והצטערו עדיין מרוע מזלם. והז אמת שלא היו בני אותו הדור אשמים במצבם. כי לא מצד בחירתם החופשית בחרו בדרכיהם. אולם בכל זאת היה מצבם לעד ולהתראה לאלו המתרפים עצמם מדברי תורה.

(יום ד')

ותא חזי שגם חכמינו ז"ל (קידושיו פבי) העידו שראוי להעוסק בתורה שיזכה בזכותה למידת השלוה גם בגשמיות כברוחניות. והא לך לשונם: 'תניא, רבי שמעון בן אלעזר אומר: מימי לא ראיתי צבי קייץ, וארי סבל, ושועל חנוני, והם מתפרנסים שלא בצער. והם לא נבראו אלא לשמשני, ואני נבראתי לשמש את קוני. מה אלו שלא נבראו אלא לשמשני מתפרנסים שלא בצער. ואני שנבראתי לשמש את קוני - אינו דין שאתפרנס שלא בצער! אלא שהרעותי את מעשי וקיפחתי את פרנסתי. שנאמר (ירמיהו ה, כה): 'עוונותיכם הטו'. עכ"ל.

ומדבריו אתה למד שמצד שורת הדיז איז ישראל ראויים לכל השעבודים החומריים. כי מאחר שייעדם הקב"ה לעבוד עבודה. עליהם להתפרגס משולחז גבוה. ואותה תורה המורה להם אורחות חיים רוחניים היא זו שתיישר את פעמיהם לבל ימוטו. כי הדעת דקדושה מיישרת את בעליה גם בעניניו הגשמיים.

לבאר הא דאמר רבי יוחנז: ״איזהו בז עולם הבא זה הסומר גאולה לתפילה״. וז״ל: ״״ל וכי מפני שסומך גאולה לתפלה יש לו שכר כל כך שיהיה בן עוה״ב? ותי׳, ועוד אמר מורי נר"ו טעם אחר מפני שכשמזכיר גאולת מצרים ומתפלל. מיד הוא מראה שבוטח בה' בתפלה כיון שמבקש ממנו צרכיו, שמי שאינו בוטח בו לא יבקש ממנו כלום... וכיוז שמזכיר עכשיו אותה הגאולה שבטחו אבותינו בה' והצילם ומתפלל מיד. נמצא שגם הוא בוטח בו שיענה אותו. כמו שענה לישראל בעבור שבטחו בו. ומפני זה מזכיר אותה הגאולה ומתפלל מיד. והבטחוז הוא עיקר היראה והאמונה, ולפיכך זוכה בסיבתו לחיי עולם הבא". עכ"ל. מבואר. שמזכירין יציאת מצרים כדי לחזק האמונה בהשי"ת, שאנו בוטחים בהשי"ת שיענה לתפילתנו. כמו שענה לאבותינו במצרים כשבטחו בו. וכפשוטו עיקר החיזוק באמונה ובטחוז הוא לענין זה שכל אחר ואחר צריך ישועה לצאת ממצרים שלו. והיינו הדברים הקשים שהוא נמצא, כמו דאגת הפרנסה, עניני בריאות הגוף, אם צריך למצוא זיווגו וכדומה. אמנם לפני הנ"ל מבואר עוד נקודה נחוצה בעניז יציאת מצרים. והיינו היציאה מהשיעובד לטומאה. שכאו״א יש לו יצר הרע. והיצר הרע תמיד לוחם עמו. ומושר אותו לטומאה, וצריך הקב"ה לעזרו לצאת מאותו טומאה, ועל זה צריך האדם חיזוק בכל יום, להאמין דכמו שהקב״ה הוציא כלל ישראל מטומאת מצרים. כמו כז הקב"ה יעזור כל מי שבא לטהר – ועל זה אחז"ל "הבא לטהר סיעיז אותו".

ויאמר ה' אל משה וכו' לך אל פרעה בבקר הנה יצא המימה ונצבת "לקראתו על שפת היאר ... (ו-יד.מו)

R' Meilech Biederman shlita shared an incredible message in this week's parsha. Hashem told Moshe to rise early in the morning and stand before Pharaoh, because that is when he "goes out to the water." Rashi provides a well-known explanation from the *Medrash*: Pharaoh wanted people to believe that he was a deity and didn't need to relieve himself. He would secretly go out to the Nile in the morning to address his needs and *Hashem* wanted Moshe to meet him there and show him that he knew he was no god. But there is another *Medrash*, says R' Meilich, that is less known. This *Medrash* details that Pharaoh wished to go out to daven, to pray. Hashem told Moshe to go out early, before Pharaoh had a chance to pray, because after Pharaoh prays it would be too late! This is said about the wicked Pharaoh, who enslaved and tortured 600,000 Jews! Imagine, Moshe had better get there before he has a chance to pray! This means that even Pharaoh's prayers had power! R' Meilich said, "If a little voice, the Yetzer Hara, comes to me and says, 'Meilech, who do you think you are? You think you can daven to Hashem?' I will reply, 'I know who I am - but I'm definitely not Pharaoh!'" If Pharaoh's prayers could have stopped Moshe Rabbeinu, then our own prayers and good deeds have unimaginable power that we cannot truly appreciate.

In a remarkable story of *Tefillah* and compassion that emerged following Emily Damari's release from Hamas captivity this week, details have surfaced about a chance encounter with her mother on a London-bound flight. A well-known *Dayan*, a Vizhnitzer Chasid from the Stamford Hill section of London, recounted this story about his son who was in Eretz Yisroel and soon after Sukkos, was returning to London. The bochur boarded his flight from Ben Gurion to Heathrow and upon locating his assigned seat, he realized that it was beside the seat of an Israeli woman. Following his religious ideals but not wishing to create a scene, he gently asked if she might switch seats with another woman, allowing a man to sit next to him.

The woman in the assigned seat would have none of it. She was incensed whenever she witnessed a *Charedi* man "stirring the pot" and demanding to be moved to another seat where he can seat next to a man. All the women on the flight have to be inconvenienced so this man can have his way, she huffed, and absolutely refused to move, humiliating the young man deeply. To his credit, the *bochur* chose not to argue and accepted the situation with unnerving dignity.

A moment later, a non-religious woman approached his seat, touched by his earnestness. She offered to switch seats with him so he could sit beside a man. "His commitment to his religious principles moved me," she reportedly told the young bochur, offering to help arrange the seating swap. But she had one request in return: "I have a daughter who is being held hostage in Gaza, Please pray for her every day until she comes home safe." Her daughter, Emily Damari, was kidnapped in southern Israel by Hamas on October 7, 2023 during its attack that killed 1,200 people, triggering the devastating conflict between Israel and Hamas, the terrorist organization that kidnapped 235 hostages. Emily Damari was at home in Kfar Aza, a kibbutz near Israel's southern border with Gaza, when Hamas gunmen entered her home, injuring her legs and shooting off two of her fingers during the attack. Her dog Choocha, in an effort to protect its master, was killed by a gunshot to the neck.

Mandy Damari relentlessly lobbied Israeli and UK leaders for her daughter's return. Now, with empathy and compassion to the young *Charedi* boy being harangued and embarrassed in public, she made a request to him to please pray for her daughter, Emily. The bochur was moved by her gesture and agreed to honor her request, adding Emily's Hebrew name - Emily Tehila bas Amanda Francis - to his daily tefillos, which he recited every day for all the hostages. He continued this practice throughout her captivity, until news broke this week of her release alongside fellow hostages Romi Gonen and Doron Steinbrecher.

The story, which has been verified by the *Dayan* in London himself and Emily's family members, offers a glimpse into the countless ways the hostage crisis has united Jews across different religious and cultural backgrounds. It also illustrates the profound spiritual power attributed to those who endure humiliation without responding. It serves as a reminder to harness such moments to daven for personal and communal Yeshuos, including the safe return of all the hostages to their families

בתפשם בך בכף תרוץ ובקעת להם כל כתף ... (יחוקאל כח-ז)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY THE TOPIC TOPIC HAFTORAH BY AN UNEQUALLED HISTORIAN TOPIC T

downfall of the biblical Pharaoh who met his defeat at the hands of the Almighty in *Mitzrayim*. While the storyline may seem identical, what is the deeper message that we are meant be helped by it but sustains injury from it as well. to understand by comparing the two stories?

our history many Jewish kings sought military alliances with Egypt only to be disappointed at Egypt's double-crossing and failure to help them in their time of need. This was because the Jewish kings did not depend on Hashem and instead chose to turn to Egypt for help. Such a reliance on kingdoms of mere flesh and blood was their undoing and

In this week's Haftorah, Yechezkel HaNavi describes the always seemed to end in disaster, or worse, catastrophe. downfall of a later-day Pharaoh which was similar to the Yechezkel compares this to a support pillar for a home that was made from a reed which can easily break when grasped As **Rashi** notes, the person grasping the reed not only fails to

Thus, *Chazal's* message here is that history often repeats R' Avraham HaKohen Pam zt" explains that throughout itself and when one unfortunately does not learn from his mistakes of the past, he is bound to repeat them - as was the case in the times of Yechezkel HaNavi. The Jewish Nation must never depend on flimsy support systems - namely supposed friendly nations of the world - for our survival. For if we do, the foreign nation's support will invariably end, and we will be hurt tremendously in the process

וידבר משה כז אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקצר רוח ומעבדה קשה ... (ו-י)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

The Aibishter instructed Moshe Rabbeinu to inform His nation about their imminent mass departure from the control of the Egyptians, However, due to their current mental state and heavy workload, they didn't "believe" - wholeheartedly, that i would actually occur. The obvious question is, why then did *Hashem* even tell Moshe to talk to them? *Hakadosh Boruch Hu* knew and understood the level of belief the young fledgling Nation was at. If they were ready, why tell them at all?

Write the **Sefas Emes** zy"a, that we can glean a significant message for life from this. Even though right now, at this moment in time, those words could not penetrate due to their *matzav*, nevertheless, they were still there, "resting on their hearts" - biding their time, waiting to break through, be accepted, and be appropriately acted upon.

Sometimes we try to impart a *chinuch* idea, a lesson, or some *divrei mussar* to our children or *talmidim*, and we feel that our well-intentioned words are falling on "deaf ears." The people we are looking to are not ready to listen to us. We mustn't become discouraged because as *Chazal* teach us, it could take even up to 40 years to effect real change.

There's a famous *vort* from the **Kotzker** zt''l that complements this *machshava*. The *posuk* in *Krias Shema* tells us: "וֹהַע but they do not (על לבבך) אוד האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך) הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך. Fregt the Kotzker: if the words only rest "on" our hearts (על לבבך) actually enter into our hearts, what is the point? The point is, he says, the mere fact that we place the words ON our hearts is inestimable, as we don't know the exact moment of their inevitable actual penetration.

In fact this could be the *pshat* in our daily *tefillah*: "אמת אשרי איש שישמע למצותיך ודברך ישים על לבו". Praiseworthy is the person who (though he may not yet be ready for that full inspiration still) will place the dvar Hashem על לבו. Once again, on his heart: Trusting and knowing that ultimately the words will find their mark and drive him to become a better all-around vid.

משל למה הדבר דומה

וגם אני שמעתי את נאקת בנ"י אשר מצרים מעבדים אתם ... (ו-ה) משר: The Rebbe of Rizhin, R' Yisroel Friedman zt'l, once told his *Chassidim* the following story: An ignorant villager traveled to a city for Rosh Hashana. Arriving in the beis *medrash*, the villager stood silently and watched everyone pray. During *Shemoneh Esrei*, he noticed many people began crying bitterly. "Why are they crying?" the villager wondered. "It must be because the prayers are taking so long, and they're hungry already." He began to cry as well.

After Shemoneh Esrei, the people stopped crying and the villager wondered why. Then he thought he'd figured it out: Before he had left his accommodations that morning, he had seen that there was a tough piece of meat in the *tzimmes*. The

taking so long. He, too, stopped crying.

During tekias shofar, the congregation began weeping again. The villager was confounded, until he thought of an explanation: It's true that the longer we wait, the tastier the food will be - but we don't have the strength to wait that long! And now he burst into tears. The *Rizhiner* finished speaking and the *Chassidim* realized that the *Rebbe's* parable alluded to our lengthy, unbearable *galus*.

נמשל: After enduring 210 years of backbreaking labor and endless atrocities, Bnei Yisroel could not wait any longer. They finally cried out to *Hashem* desperately, beseeching the almighty to put an end to their seemingly endless predicament. We, too, await *Moshiach* and the final redemption. We know there is a purpose for this all; our sins are being forgiven, but longer the meat cooked, the tastier the tzimmes would be, so we need to cry out to Hashem - we simply don't have there was really no reason to be upset that *davening* was strength to wait much longer. Please bring the *geulah* soon!

וידבר ה' אל משה ואל אהרו ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים ... (ו-יג)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

It is interesting that the *posuk* in this *parsha* that talks about Moshe and Aharon's leadership is *perek 6 posuk 13*, which together is 613! This is what *Torah* is all about! Every one of us is a leader. If you are a husband or a wife, a parent or a teacher. a member of your shul or community askan, in some way you are a manhig, a leader, and you must set an example for others The **Shlah HaKadosh** sees from this *posuk* a crucial message to everyone in leadership positions. An authority figure must be careful not to scream or get angry at his constituents. There is great reward for a leader who shepherds his flock with patience and love. Moshe learned this in last week's parsha, when he was being initiated into his future role as Manhig Yisroel.

My son, **R' Yitzchok Guttman shlita** pointed out the following: *Hashem* said to Moshe, "What is that in your hand?" Moshe answered, "A stick," as if to say, "I plan to rule with force, to run a tight ship! This stick will keep the people in line and they will be forced to follow my orders." To this, *Hashem* responded and said, "Throw down the stick" - throw away this mentality for this is not the way to teach a nation! You must guide My people with patience, love and kindness - not force and strength. This lesson applies to every person, for we are all leaders in one way or another. Some have influence over multitudes, while others have over their friends, neighbors or their own kids.

And yet, the message that *Hashem* gave to the very first leaders of the Jewish people applies to each and every one of us. A leader must be there for the good of his people and not for his own personal power or pleasure. Even if the nation complains, a leader knows that his people need extra amounts of tolerance and love.

A person once came to the **Chazon Ish** zt" with an unreasonable request and prefaced his words with, "Rebbi, please, don't be angry with me!" The Chazon Ish, a true leader and teacher of Klal Yisroel replied, "In my store, this product does not exist!"